

การจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตามความคิดเห็นของนักศึกษา

INSTRUCTIONAL MANAGEMENT OF GENERAL EDUCATION IN BACHELOR' S
DEGREE PROGRAM OF THAMMASAT UNIVERSITY AS PERCEIVED BY STUDENTS

ปัทมาสน์ บุญทรง อัจฉรา วัฒนานรงค์ และสุวพร ตั้งสมรพงษ์
Pattamat Boonsong, Achara Wattananarong, and Suwaporn Tungsomworapongs

หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 6 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีการสอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อ และอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย นักศึกษาในปีการศึกษา 2554 จำนวน 730 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 71 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบเป็นรายคู่ของเซฟเฟ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมและในแต่ละด้านว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
2. นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวม ด้านวิธีการสอนและด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษาที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ABSTRACT

The purposes of this study were to investigate and to compare the opinion of the students towards the instructional management of general education in bachelor's degree program of Thammasat University in six aspects including curriculum, instructor, teaching method, teaching and learning activity, building, media and teaching-aid, and measurement and evaluation according to class level, major subject, and learning achievement. The sample consisted of 730 undergraduate students in the academic year 2011. The instrument used for data collection was a five point questionnaire containing 71 items with the reliability of 0.96. The statistics used for data analyze were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, one way analysis of variance, and Scheffe's method.

The results were as follows:

1. The opinion of the students towards the instructional management of general education in bachelor's degree program of Thammasat University in overall and each aspect was at a high level.
2. The students with different class level had different opinion towards the instructional management of general education in bachelor's degree program of Thammasat University in overall and the aspect of teaching method, building, and media and teaching-aid at the significant level of .05.
3. The students with different major subject had different opinion towards the instructional management of general education in bachelor's degree program of Thammasat University in overall and each aspect at the significant level of .05.
4. The students with different learning achievement did not have different opinion towards the instructional management of general education in bachelor's degree program of Thammasat University in overall and each aspect.

คำสำคัญ

การจัดการเรียนการสอน วิชาศึกษาทั่วไป หลักสูตรปริญญาตรี

ความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าทันต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการสร้างกำลังคนของประเทศให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพตามที่มุ่งหวัง เพราะฉะนั้นกำลังคนจะมีประสิทธิภาพเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาเป็นสำคัญ (สุนีย์ ภูพันธ์, 2546) สำหรับการจัดการศึกษาในระดับอนุปริญญาและปริญญาตรี สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2549) ได้กำหนดโครงสร้างหลักสูตรให้ประกอบด้วยหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ซึ่งหมายถึง วิชาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียน

ให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจธรรมชาติ ตนเอง ผู้อื่นและสังคม เป็นผู้ใฝ่รู้ สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารความหมายได้ดี มีคุณธรรม ตระหนักในคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมทั้งของไทยและประชาคมนานาชาติได้เป็นอย่างดี ส่วนหมวดวิชาเฉพาะ หมายถึง วิชาแกน วิชาเฉพาะด้าน วิชาพื้นฐานวิชาชีพและวิชาชีพที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจและปฏิบัติงานได้ และหมวดวิชาเลือกเสรี ซึ่งหมายถึง วิชาที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจตามที่ตนเองถนัดหรือสนใจ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรียนรายวิชาใด ๆ ในหลักสูตร ระดับปริญญาตรีตามที่สถาบันอุดมศึกษากำหนด

การจัดการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชนได้เปิดสอนวิชาศึกษาทั่วไปในทุกหลักสูตรระดับปริญญาตรีตามประกาศของทบวงมหาวิทยาลัยในการกำหนดกฎเกณฑ์มาตรฐานระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2532 แต่เนื่องจากแนวความคิดและแนวทางในการปฏิบัติของสถาบันอุดมศึกษามีความแตกต่างกัน ทำให้ความหมาย วิชาที่จัดสอน วิธีการสอน จุดมุ่งหมาย และปรัชญาแตกต่างกันออกไปอย่างมาก การจัดการเรียนการสอนของวิชาศึกษาทั่วไปของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยพบปัญหาหลายประการ เช่น ความเข้าใจสับสนในจุดมุ่งหมายของวิชาศึกษาทั่วไปกับวิชาชีพซึ่งมีผลไปสู่การจัดหลักสูตรและการดำเนินการสอน ผู้สอนก็สอนเนื้อหาวิชาเบื้องต้นในสาขาต่าง ๆ กับผู้เรียนด้วยวิธีการบรรยายในกลุ่มใหญ่มากกว่าการให้ความรู้ความเข้าใจ ทักษะและความคิดค่านิยมที่ถูกต้องตามแนวทางของการศึกษาทั่วไป (ไพฑูริย์ สีนลาร์ตัน, 2526)

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เดิมชื่อว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน พ.ศ. 2477 เดิมเปิดสอนแบบตลาดวิชา จากนั้นระบบการศึกษาได้ค่อย ๆ เปลี่ยนทีละน้อย จากแบบตลาดวิชามาเป็นระบบการศึกษาเต็มเวลาในปี พ.ศ. 2503 จากการสัมภาษณ์อาจารย์และนักศึกษา (วัชระ สีนธูประมา และคนอื่นๆ, 2553) สรุปได้ดังนี้

ด้านหลักสูตร พบว่า วิชาศึกษาทั่วไปในกลุ่มสหวิทยาการมีความซ้ำซ้อนกันในบางเนื้อหา เนื้อหาวิชาเข้าใจยากและไม่ครอบคลุมจุดประสงค์ของรายวิชา บางหมวดวิชามีเนื้อหามากเกินไปและเป็นเนื้อหาที่นักศึกษาเคยศึกษามาแล้ว เนื้อหาบางส่วนไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อีกทั้งยังขาดความทันสมัยทำให้นักศึกษาขาดความสนใจ

ด้านอาจารย์ พบว่า ในแต่ละรายวิชามีสัดส่วนระหว่างอาจารย์และนักศึกษาแตกต่างกัน สำหรับวิชาที่จัดการเรียนการสอนเป็นกลุ่มเล็กจะมีนักศึกษาประมาณ 30-50 คน ส่วนวิชาที่จัดการเรียนการสอนเป็นกลุ่มใหญ่จะมีนักศึกษาประมาณ 500-1000 คน ต่ออาจารย์ 1 ท่าน จึงส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งตามมติมหาวิทยาลัยปี 2547 เห็นควรให้มีการจัดการเรียนการสอนไม่เกินกลุ่มละ 50 คน แต่ในทางปฏิบัติไม่สามารถทำได้เนื่องจากหากจัดห้องเรียนกลุ่มละ 30-50 คน ในรายวิชาสหวิทยาการก็ต้องเปิดสอนประมาณ 8-9 กลุ่มต่อภาคการศึกษา ซึ่งมหาวิทยาลัยไม่สามารถจัดหาผู้สอนได้เพียงพอกับความต้องการ

ด้านวิธีการสอน พบว่า วิธีการสอนส่วนใหญ่เป็นการสอนแบบบรรยายจึงเป็นการสื่อสารแบบทางเดียวโดยเน้นให้นักศึกษาท่องจำ มีการอภิปรายบ้างสำหรับรายวิชาที่สอนเป็นกลุ่มเล็ก

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า บางรายวิชาที่มีนักศึกษาลงทะเบียนจำนวนมากเมื่อมีการจัดกิจกรรมจึงไม่สามารถทำให้นักศึกษาทุกคนเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างทั่วถึง อีกทั้งยังส่งผลให้ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ซักถามและร่วมแสดงความคิดเห็นได้ไม่มากนัก

ด้านอาคาร สถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน พบว่า ห้องเรียนที่อยู่ในอาคารใหม่มีความทันสมัยแต่ไม่สามารถใช้งานได้เต็มที่ประสิทธิภาพเนื่องจากผู้สอนบางท่านไม่เคยได้รับการฝึกอบรมให้ใช้งานสื่อและอุปกรณ์การสอน ส่วนห้องเรียนที่อยู่ในอาคารเก่าพบว่าสื่อและอุปกรณ์บางห้องชำรุดและไม่ได้รับการซ่อมแซมให้ใช้งานได้

ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ผู้สอนควรใช้ข้อสอบที่มีลักษณะเป็นการวิเคราะห์มากกว่าการวัดความจำ ในการประเมินผลของรายวิชาที่จัดการเรียนการสอนเป็นกลุ่มใหญ่ไม่ค่อยมีมาตรฐานเนื่องจากอาจารย์ผู้สอนมีเพียง 1 ท่าน บางครั้งผู้สอนจึงให้ผู้ช่วยสอนตรวจซึ่งนักศึกษามีความวิตกกังวลว่าผู้ช่วยสอนบางท่านไม่มีพื้นความรู้ในรายวิชานั้น ๆ

จากสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสอบถามทัศนะของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป เพื่อจะได้เป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้นำไปพิจารณาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

โจทย์วิจัย/ ปัญหาวิจัย

1. นักศึกษาที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แตกต่างกันหรือไม่
2. นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แตกต่างกันหรือไม่
3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ตามความคิดเห็นของนักศึกษา ในด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีการสอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและประเมินผล
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา ชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 และ 3 ที่กำลังศึกษาใน ปีการศึกษา 2554 ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 8,665 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในภาคเรียนที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และ 3 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2554 ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งได้มาจากการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามวิธีของยามานะ (Yamane, 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($\alpha = .05$) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 383 คน จากนั้นใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) 2 มิติ ตามกลุ่มสาขาวิชาและชั้นปี เนื่องจากบางกลุ่มสาขาวิชาที่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างน้อย ดังนั้นเพื่อความเหมาะสม ผู้วิจัยได้เพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวน 730 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ใน 6 ด้าน จำนวน 71 ข้อ และในตอนท้ายของแบบสอบถามแต่ละด้านจะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยแบบสอบถามมีความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.96

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ใน 6 ด้าน ลักษณะแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มสาขาวิชา ชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป ของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ใน 6 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีการสอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 71 ข้อ และในตอนท้ายของแบบสอบถามแต่ละด้านเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-Ended) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร บทความ วารสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป

4.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามและมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามวิธีการของไลเคิร์ต (Likert, 1932) จากหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือของลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ (2536)

4.3 นำข้อมูลมาสร้างแบบสอบถาม การจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตามความคิดเห็นของนักศึกษา

4.4 นำแบบสอบถามที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อตรวจสอบในด้านภาษา และความครอบคลุมในด้านเนื้อหา แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ซึ่งมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ .87 แล้วจึงนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข และนำเสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อตรวจสอบความถูกต้องชัดเจนอีกครั้ง

4.7 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-Out) กับนักศึกษา 50 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยให้วิธีหาค่าร้อยละ 27 ของกลุ่มสูง และร้อยละ 27

ของกลุ่มต่ำ จากนั้นใช้การทดสอบค่าที (t-test) คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ไว้ใช้ในแบบสอบถาม ได้ข้อคำถามจำนวน 71 ข้อ

4.8 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach, 1984) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .96 แล้ว

4.9 ปรับปรุงแบบสอบถามก่อนนำไปใช้

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ขอนหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่งถึงคณบดีทุกคณะในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

5.2 ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากนักศึกษาในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยเป็นผู้นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

6. การจัดทำข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการจัดทำข้อมูลดังนี้

6.1 เมื่อได้รับแบบสอบถามคืน ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม จำแนกและตรวจให้คะแนนตามน้ำหนักคะแนนที่กำหนด

6.2 นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความสมบูรณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์จากโปรแกรมสำเร็จรูป

6.3 นำแบบสอบถามปลายเปิดมาพิจารณารวบรวมข้อคิดเห็นและแจกแจงความถี่ นำเสนอข้อมูลเชิงบรรยาย เพื่อใช้ในการอภิปรายผลการวิจัย

7. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

7.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และการหาค่าร้อยละ

7.2 วิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

7.3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป ได้แก่ ชั้นปี โดยการทดสอบค่าที (t-test) ส่วนตัวแปรกลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ

7.4 ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิด นำมาพิจารณารวบรวมข้อคิดเห็นและแจกแจงความถี่ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย เพื่อนำไปใช้ประกอบการอภิปรายผลการวิจัย

8. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติดังนี้

8.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

8.2 สถิติที่ใช้หาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่ ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) ของแบบสอบถาม ด้วยการทดสอบ ค่าที (t-test) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ของครอนบาค (Cronbach, 1984)

8.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

8.3.1 ทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบที (t-test)

8.3.2 ทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ

ผลการวิจัย

จากการศึกษาสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีการสอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมและรายด้านพบว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2. นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านวิธีการสอนและด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

3. นักศึกษาที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์/ วิศวกรรมศาสตร์และประยุกต์ศิลป์ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านแตกต่างจากนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ/ชีวภาพ กลุ่มสาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ และกลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ/พาณิชยศาสตร์/บัญชี/การจัดการ/การท่องเที่ยว/เศรษฐศาสตร์ และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ/พาณิชยศาสตร์/บัญชี/การจัดการ/การท่องเที่ยว/เศรษฐศาสตร์ มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมและรายด้านพบว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 ด้านหลักสูตร การที่นักศึกษามีความเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อธิบายได้ว่ามหาวิทยาลัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไว้อย่างชัดเจน ทำให้นักศึกษาได้รับทราบรายละเอียดโดยรวมเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชา ศึกษาทั่วไป เนื้อหาแต่ละรายวิชาเหมาะสมกับจำนวนหน่วยกิตและเวลาเรียน รวมถึงเนื้อหาในแต่ละรายวิชาเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของรายวิชา

นั้น ๆ ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับจันทิพร ยะบุญวัน (2554) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปในด้านหลักสูตรว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

1.2 ด้านอาจารย์ การที่นักศึกษามีความเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อธิบายได้ว่ามหาวิทยาลัยมีการจัดผู้สอนที่มีความรู้และประสบการณ์ในการสอนวิชาศึกษาทั่วไปมาสอนในแต่ละรายวิชา สามารถถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนได้ตามลักษณะเนื้อหาวิชาที่สอน มีการวางแผนการสอนและกำหนดหัวข้อการเรียนอย่างมีระบบ รวมถึงมีเทคนิคการสอนที่หลากหลายเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ทำให้สามารถอธิบายเนื้อหาวิชาและความรู้ต่าง ๆ ให้นักศึกษาเข้าใจได้เป็นอย่างดี ดังที่ ภิญญา สาร (2526) กล่าวว่าอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อาจารย์จึงต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพ สามารถถ่ายทอดความรู้ได้ และอาภรณ์ ใจเที่ยง (2546) ที่กล่าวว่า การสอนที่ดีนั้นต้องมีการเตรียมการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านความรู้ ความคิด เจตคติและทักษะ นอกจากนี้ อาจเป็นเพราะอาจารย์มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อนักศึกษา ยอมรับฟังความคิดเห็นและเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็น ทำให้บรรยากาศในการเรียนเอื้อต่อการเรียนรู้

1.3 ด้านวิธีการสอน การที่นักศึกษามีความเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อธิบายได้ว่าผู้สอนได้ชี้แจงวัตถุประสงค์และรายละเอียดของเนื้อหาวิชาให้ผู้เรียนรับทราบก่อนสอน ทำให้ผู้เรียนทราบขอบข่ายของรายวิชาและสามารถเตรียมตัวก่อนเรียนได้ รวมทั้งผู้สอนได้จัดทำเอกสารและตำราประกอบการเรียนการสอน ใช้วิธีการสอนที่หลากหลายตามลักษณะของเนื้อหาวิชา เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักการคิดวิเคราะห์ มีการสอดแทรกเรื่องคุณธรรมและจริยธรรมในการเรียนการสอน นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกศึกษาค้นคว้าได้ตามหัวข้อที่สนใจภายในขอบข่ายของเนื้อหาวิชานั้น ๆ ให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับวรรณพร ฉัตรทอง (2546) ที่ศึกษาการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิต พบว่านิสิตมีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปในด้านวิธีการสอนว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

1.4 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน การที่นักศึกษามีความเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อธิบายได้ว่าผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ตรง และทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น รวมถึงมีการเชิญวิทยากรภายนอกที่มีความรู้และประสบการณ์ตรงมาบรรยายพิเศษได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา นอกจากนี้ผู้สอนยังจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น ฝึกการคิดวิเคราะห์เพื่อแสวงหาคำตอบหรือสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ดังที่อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการทำงานร่วมกันของผู้เรียน เพื่อให้การเรียนการสอนและผลการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ โดยจัดกิจกรรมด้วยวิธีการที่ทำทลายขีดความสามารถของผู้เรียน ฝึกฝนวิธีการแสวงหาความรู้และการแก้ปัญหาด้วยตนเองจะทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียนและได้รับประโยชน์จากการเรียนอย่างแท้จริง ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับสุทัศน์ย์น ขอมธิดา (2552) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนระดับ

อนุปริญญาของวิทยาลัยชุมชนอุทัยธานี พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนระดับอนุปริญญาของวิทยาลัยชุมชนอุทัยธานีในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

1.5 ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน การที่นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อธิบายได้ว่าผู้สอนเลือกสื่อและอุปกรณ์การสอนมาใช้ในการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา โดยสื่อและอุปกรณ์การสอน หนังสือ ตำรา วารสารทางวิชาการที่ให้นักศึกษาใช้ในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมมีความทันสมัย ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายและเข้าใจในบทเรียนได้ลึกซึ้ง นอกจากนี้มหาวิทยาลัยยังให้ความสำคัญกับการจัดอาคารสถานที่ โดยมีการจัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนในแต่ละรายวิชา รวมถึงมีการจัดสภาพห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนการสอน ได้แก่ มีแสงสว่างเพียงพอ มีระบบการเก็บเสียงทำให้ปราศจากเสียงรบกวนจากภายนอก มีอุณหภูมิที่เหมาะสมและถ่ายเทอากาศได้ดี อุปกรณ์ครุภัณฑ์ภายในห้องเรียน เช่น ปากกา เครื่องขยายเสียง คอมพิวเตอร์ อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ซึ่งสอดคล้องกับอัจฉรา วัฒนาณรงค์ (2545) ที่กล่าวว่าสถาบันอุดมศึกษาควรจัดปัจจัยเกื้อหนุนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ มีอาคารสถานที่ที่เอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอน มีห้องสมุด ตำรา หนังสือ วารสาร เครื่องคอมพิวเตอร์ สื่อการเรียนการสอนและวัสดุอุปกรณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการสืบค้นและแสวงหาความรู้ทั้งภายในและภายนอกประเทศ

1.6 ด้านการวัดและประเมินผล การที่นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อธิบายได้ว่าหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปได้กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลในแต่ละรายวิชาไว้อย่างชัดเจน ซึ่งนักศึกษารับทราบได้จากแนวการสอน (Course Outline) ของแต่ละรายวิชา อาจารย์ใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลายและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายวิชา รวมถึงครอบคลุมเนื้อหาวิชาที่เรียน ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับจันทิพร ยะบุญวัน (2554) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปในด้านการวัดและประเมินผลว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 การที่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวม ด้านวิธีการสอนและด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อธิบายได้ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความพอใจในวิธีการสอนของอาจารย์ที่ใช้เทคนิคและวิธีการสอนที่หลากหลาย กระตุ้นให้นักศึกษาได้รู้จักการคิดวิเคราะห์และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการจัดทำตำราและเอกสารประกอบการสอน ทำให้นักศึกษารู้สึกมีส่วนร่วมในชั้นเรียน การจัดสภาพห้องเรียนในการเรียนการสอนห้องเรียนมีอุณหภูมิที่เหมาะสม ถ่ายเทอากาศได้ดี รวมถึงมีวัสดุอุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนภายในห้องเรียนเพียงพอและอยู่ในสภาพดี สื่อและอุปกรณ์การสอน รวมถึงหนังสือ ตำรา วารสารทางวิชาการมีความทันสมัย จึงส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ในขณะที่นักศึกษา

ชั้นปีที่ 3 มีความเห็นว่าอาจารย์ใช้เทคนิควิธีการสอนแบบเดิม ๆ ไม่มีความหลากหลาย ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ บางรายวิชาไม่มีตำราและเอกสารประกอบการสอนเป็นเล่มที่สมบูรณ์ รวมถึงสื่อและอุปกรณ์การสอนขาดความทันสมัยและไม่เพียงพอต่อจำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น จึงมีผลทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับณัฐพล พุ่มชุมพล (2546) ที่ศึกษาทัศนคติของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ พบว่านักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ต่างกันมีทัศนคติต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ โดยรวมแตกต่างกันในด้านวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนพบว่านิสิตชั้นปีที่ 2 มีทัศนคติแตกต่างจากนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 3 มีทัศนคติแตกต่างจากนิสิตชั้นปีที่ 4 ส่วนด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนพบว่านิสิตชั้นปีที่ 2 มีทัศนคติแตกต่างจากนิสิตชั้นปีที่ 3

2.2 นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่าธรรมชาติของนักศึกษาแต่ละกลุ่มสาขาวิชามีคุณลักษณะและความถนัดแตกต่างกัน บางกลุ่มสาขาวิชามีความถนัดทางการคิดวิเคราะห์ การคำนวณเกี่ยวกับตัวเลข บางกลุ่มสาขาวิชามีความถนัดทางภาษา บางกลุ่มสาขาวิชาความถนัดทางศิลปะ ดังนั้นนักศึกษาแต่ละกลุ่มสาขาวิชาจึงมีความสนใจในเรื่องต่างๆ แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของกิ่งแก้ว เอี่ยมแฉล้ม (2542) ที่ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุขมหาเมฆ ตามทัศนคติของนักศึกษาใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านผู้สอน ด้านวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล พบว่านักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกันมีทัศนคติต่อสภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุขมหาเมฆ โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

2.3 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่ามหาวิทยาลัยให้ความสำคัญกับนักศึกษาทุกคนเท่าเทียมกันไม่ว่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง หรือระดับต่ำ โดยมหาวิทยาลัยมีการชี้แจงรายละเอียดของหลักสูตรและแผนการเรียนให้นักศึกษาทุกคนทราบ นักศึกษาทุกคนต้องศึกษาวิชาศึกษาทั่วไปตามโครงสร้างและองค์ประกอบของหลักสูตรตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด อาจารย์ผู้สอนให้ความสำคัญกับนักศึกษาแต่ละคนเท่าเทียมกันโดยไม่มีการแบ่งแยกระดับความรู้ความสามารถ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ผู้สอนต่างมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการสอนเช่นเดียวกัน นักศึกษาทุกคนมีโอกาสนในการเข้าร่วมกิจกรรมเท่าเทียมกัน ได้ฝึกทักษะประสบการณ์ในลักษณะเดียวกัน ใช้ห้องเรียน สื่อและอุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ ร่วมกัน มีสภาพแวดล้อมในการเรียนที่ใกล้เคียงกัน มีการวัดและประเมินผลที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน นักศึกษาทุกคนสามารถรับทราบผลการเรียนได้ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตตามเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด รวมถึงนักศึกษาทุกคนมีสิทธิ์ในการประเมินประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์ในทุกรายวิชา จึงทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับ

สุพรรณิ เพชระ (2552) ที่ศึกษาทัศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง พบว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีทัศนะต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. ด้านหลักสูตร ควรมีการปรับหลักสูตรเพื่อจัดเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับสภาพผู้เรียน ควรเพิ่มรายวิชาและให้ความสำคัญกับวิชาในหมวดภาษาเพราะมีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพ ควรมีรายวิชาให้นักศึกษาได้เลือกศึกษาเพิ่มขึ้น

2. ด้านอาจารย์ มหาวิทยาลัยควรกำหนดจำนวนนักศึกษาให้เหมาะสมกับลักษณะเนื้อหาวิชา และควรมีการจัดอบรมสัมมนา ให้ความรู้อาจารย์เกี่ยวกับรูปแบบและวิธีการเรียนการสอนที่หลากหลายเหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้อาจารย์นำไปใช้เพิ่มทักษะในการสอนได้

3. ด้านวิธีการสอน อาจารย์ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สร้างความเข้าใจในเนื้อหา ได้อย่างชัดเจนและควรจัดทำเอกสารการสอนให้เป็นเล่มที่สมบูรณ์

4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อาจารย์ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ก่อให้เกิดประสบการณ์จริง เช่น การศึกษาดูงาน ดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงควรสนับสนุนให้อาจารย์มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อฝึกทักษะและประสบการณ์ จัดให้มีการศึกษาดูงานนอกสถานที่ เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้จากสถานการณ์จริง

5. ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน ควรมีหนังสือประกอบการเรียนที่ทันสมัย และเพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา รวมถึงคอมพิวเตอร์สำหรับสืบค้นข้อมูลให้มีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน

6. ด้านการวัดและประเมินผล ควรมีมาตรฐานในการตรวจข้อสอบ มีหลักฐานการให้คะแนนและตรวจสอบได้ ควรปรับเกณฑ์การวัดและประเมินผลวิชาศึกษาทั่วไปให้มีมาตรฐานเดียวกัน และมีการแจ้งผลการเรียนที่รวดเร็วยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการประเมินคุณภาพบัณฑิตเพื่อวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนของหลักสูตร วิชาศึกษาทั่วไป เพื่อหาแนวทางปรับปรุงและพัฒนาให้หลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปมีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชาของหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป เนื่องจากแต่ละหมวดวิชามีความแตกต่างกัน มีปัญหาและข้อจำกัดต่างกัน เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

3. ควรศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปในมหาวิทยาลัยของรัฐ และเอกชน เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมมาปรับใช้กับหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปของมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

บรรณานุกรม

- กิ่งแก้ว เอี่ยมแฉล้ม. (2542). **สภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุขมหาเมฆ ตามทัศนะของนักศึกษา.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จันทิพร ยะบุญวัน. (2554). **ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป หลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหิดล.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐพล พุ่มชุมพล. (2546). **ทัศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. (2526). **สภาพและปัญหาของวิชาศึกษาทั่วไป.** กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- ภิญโญ สาธร. (2526). **หลักบริหารการศึกษา.** กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.** กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณพร ฉัตรทอง. (2546). **การจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัชระ สีนรุประมา และคนอื่นๆ. (2553, มกราคม 12). **การสัมภาษณ์ โดย ปัทมาสน์ บุญทรง.** คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต, จังหวัดปทุมธานี.
- สุทัศนีย์ ขอมธิดา. (2552). **ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนระดับอนุปริญญาของวิทยาลัยชุมชนอุทัยธานี.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). **แนวคิดพื้นฐานการสร้างและการพัฒนาหลักสูตร.** เชียงใหม่: ศูนย์การเรียนรู้ ในเครือบริษัทดวงกมลเชียงใหม่.
- สุพรรณิ เพชระ. (2552). **ทัศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2549). **มาตรฐานการอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานที่เกี่ยวข้อง.** กรุงเทพฯ: สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). **หลักการสอน.** กรุงเทพฯ: โอ. เอส. พริ้นติ้ง เฮาส์.
- อัจฉรา วัฒนาณรงค์. (2545). **เอกสารประกอบการบรรยายวิชา อช 661 สัมมนาปัญหา ด้านวิชาการในระดับอุดมศึกษา.** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Cornbach, L. J. (1984). **Essentials of Psychological Testing.** 4th ed. New York: Harper & Row.

Likert, R. A. (1932). Technique of the Measurement of Attitudes. **Archives of Psychology**. 25(140), 1-55.

Yamane, T. (1973). **Statistical: An Introductory Analysis**. 3rd ed. New York: Harper & Row.